

The Great Silences



Sorin Cerin

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN

**THE GREAT
SILENCES**

Poems of meditation

2016

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

**ISBN-13:
978-1537235004**

**ISBN-10:
1537235001**

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Marile tăceri / Sorin Cerin,- București ; PACO, 2015

ISBN 978-606-665-101-1

821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13: 978-1511404006

ISBN-10: 1511404000

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and,

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passionate, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyricism.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppercase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppercase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions, making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," "the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith (Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new , some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", à la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

"word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry The Hierarchy of the Vanity, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness , / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Consumer Society, / which us consumes the lives / for a
Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun
seriously, what cancels altogether the sacredness of the
cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the
permanent revolt poured out upon the type of society we
live in.

Our life, the poet laments in the Feline Existential:
"is sells expensive at the counter of the Destiny / for to
flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures,
all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises /
and have lost keys of the Fulfillment / and now make,
Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes
politicians, of the moment ".

Violent language, as poetic arrows thrown and
against terrible degradation of politics, gives free course to
the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of
principle.

Absolutely current target is even more evident
when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is
criminalized in much the same terms, "Consumer Society
Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes /
hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp
sparingly each, Moment ... ".

Changing the subject, vocable "moment" in relation
to "eternity", updates a note from the arsenal of specific
words from the language of the great existentialist thinker
who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes
to God and the church, in the poems of Cerin , update
hardness of language, with particularities of existentialism
of Sartre, while Mathematics of the existence and many
other poem, us bring back into the cultural memory the
image of that "monde cassé" perceived critical by the
frenchman Gabriel Marcel.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations, about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronically, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence,

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,
on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled,
with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu: "Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached ' at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Conf. univ. dr.Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition How Vineanu wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

CONTENTS

- 1. The Great silences**
- 2. Opera Divine**
- 3. Abstinence of the seduction**
- 4. The chests of the distances**
- 5. Crime**
- 6. Rusty freedom**
- 7. Soil of the un-restfulness**
- 8. Madness**
- 9. Smile**
- 10. At a barbecue**
- 11. Deep and cold nights**
- 12. Hidden saints**
- 13. The kiss of Eternity**
- 14. To emigrate**
- 15. The charms deaf**
- 16. Funerary Celebration**
- 17. Wings of waves**
- 18. The sinister mass, of the sense of the World**
- 19. Mole**
- 20. Time bewildered**
- 21. Dreams with gloves**
- 22. The Path of Torments**
- 23. Feast**
- 24. The School of Passions**
- 25. Poor in spirit**
- 26. The breath of Dreams**
- 27. Whorehouse of the morality**
- 28. At the mercy box**
- 29. Whimper**
- 30. Clowns of Truths**

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

31. Code of license plate
32. The cross of the Horizons
33. The Wind of the Vanity
34. The hand of a Destiny
35. Cash register
36. Old Little Owl
37. Hope
38. At bargain price
39. The God of anyone's
40. In vain
41. The bitter root
42. The crosses of the bones
43. Pay day
44. Without roof and foundation
45. Consciences of ashes
46. Sinecure
47. Carousels of passions
48. The destinies of the Great Loneliness
49. Burn the Dawn
50. At the end of border
51. Candelas, lit
52. Violins what rend the flesh
53. Purposes fulfilled
54. Infantile and cynical
55. Steel claws
56. Endless meetings
57. Strange shadows
58. It could be Predestination
59. The nothingness, savior of the Death
60. Babylon
61. Why we pay so expensive
62. The thoughts of the living dolls
63. God's Harvest
64. Ocean of Fire
65. Without umbrella
66. At the crematory

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

- 67. At the Watchmaker, Unique and Incidentally**
- 68. Angel fighter**
- 69. Streams of teeth**
- 70. The Great Silences and Aloneness**
- 71. In villain mode**
- 72. The mud of the words**
- 73. Horizons lured**
- 74. The guilt of to Exist**
- 75. For what and for whom?**
- 76. The Nothingness, deaf and cold**
- 77. The emancipation of Histories**

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

1) The Great silences

Restless of brush,
through which us painted,
God of Love, the souls,
I wanted to tear the painting,
what me has framed the Destiny,
leaning, on the bleached bones and frozen,
of, the Moments,
that have reached, the beggars,
of the entire Cemetery of Dreams,
what still and polishes the Illusions of the Lives,
with the flame of a Reality,
bought at reduced price,
by Death.

Only the watches deaf-mute of the memories,
still cried in the infinite silence of the Great Silences,
through which we us say the grievances to the banished
Steps,
on the bridge of Sighs,
passed only by Eternity,
of Fulfillment of the Happening Un-fortuitous.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

2) Opera Divine

Through Future we live, and through Past, we die,
while the present, exists,
only through Illusion of Life,
demonstrating us, that we do not exist,
than like a shadow,
what would have been aforetime, than the weather,
in the Unique, Happening Un-fortuitous,
which is the God Consciousness,
in the moment when he and realized that exists
Universes with their Worlds,
separating, the good from the bad,
happiness of suffering,
to create us,
the Death
great savior of the grandiose divine opera.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

3) Abstinence of the seduction

To believe means first of all to know that you will die.

Symbols broken in stars alcoholic,
of an Universe,
greedy, petty and cynical,
drinking by God at table of Creation,
are struggling with the broken wings,
on the heavens lachrymose of the Happiness,
scrawled with graffiti by Devil,
in all colours of rainbow, of, vices,
squeezed from the luminary of the Memories,
with fingers of the rays,
of the Loves, quivering and profane,
by abstinence of seduction,
up to the last drop,
for to not be so boring,
same divagation spoken at drunkenness,
by Demiurge,
about faith in the Illusion of Life,
beauty and fulfillment.

Do not try to understand your happiness.

How it would look Happiness if would not exist Death?

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

4) The chests of the distances

All the springtime of the Words,
would melt in the ice of the smile,
of a single Moments,
of loneliness,
if would not be the yoke, dirty and heavy of the Horizon,
which to us draw full of dreams,
toward a new day,
at same of, plumbed and isolated,
by the God of Passions,
whom we have fallen from Paradise,
for to beautify the Inferno,
with the sighs of the Fulfillments always unborn.

Rivers, hesitatingly and paltry of verbs,
and drowned the topics in deserts,
of the Forgetfulness,
donated to the Death,
what's more remained,
the only creator of Hearts,
lit in the chests of the distances, of ourselves.

5) Crime

Rabid bells tear the aubergine flesh,
of the Sky wronged, by the Time,
to be whipped by the Existential Storms ,
of the Stranger hidden, from each soul.

Clouds cruelly slaughtered,
by the serene cold and unforgiving of the Crime,
to try to us wash from the Original Sin,
what us was given,
as we to be better,
than the God the one greedy, criminal and perfidious,
who wants children with silkworms,
in the eyes shriveled of cancers,
to weave vestment of Sunday celebration,
at the Vanity church.

6) Rusty freedom

Freedom rusty,
I'm afraid to I do not me sting in thee,
of, the tetanus of the Existence.

Sudden death of character,
fallen as from lightening,
on religion of the Sin.

Empty words without meaning,
erupted from the vulcano of Creation,
lay hidden by Lie,
just on the altar of Truth,
of Illusions of Life.

7) Soil of the un-restfulness

Steps which crosses tears,
leaves deep scars on the soil of the un-restfulness,
drowned a long time ago than, the Weather,
in the ocean of broken wings of the dreams,
which ooze on the cheek of a Time,
handcuffed to search endlessly,
the son cursed and wasteful,
the Future.

Windows, of embers, burn the glances of Searches,
what they not will never find out the gate of Truth,
for which we were made to be aware of,
the Death.

8) Madness

Policies occult,
dispel the lands, of feelings,
in the treasuries, of, thoughts,
of increasingly denuded of the souls,
sentenced to be born,
under Sign of Slavery.

Wise advices,
given to the Madness, that puts us the noose of Love,
at the necks cold and full of horrors,
of the greed of Money.

The dawn of darkness,
quarrel unceasing the gate of Divine Light,
what was ready, to open to the souls,
but it is not let by the strict laws of Religion,
voted in the Parliament of the Lie,
of, itself God's Creation.

9) Smile

Bricks of Days ruined at the graves of the Heavens,
fall deaf over the cemeteries of the Love,
in which it was believed somewhere sometime,
a long time ago than Eternity,
that, will revive the Absolute Truth of the Fulfillment,
of a God what, seems now,
of, Nobody.

World of vise what tighten strongly,
horizons of the souls,
into the whirl of covenants,
who still believed,
in the flight of the Traces of Lead,
ready to rebuild their steps,
of a Past,
what belonged Rains of Fire
of a sarcastic Smile,
decimated by sheen with which the Illusion of Life,
has painted,
the Reality.

10) At a barbecue

At butcher shop of the Words,
from the corner of the Destiny street,
are sold, bones of spoiled phrases,
thighs of meanings for frying,
claws of commas that not stand on its own feet,
only good for a soup with question marks,
randomly placed beside the flayed ears, of a Predicate ,
which sweats from all lungs,
over meatloaf of Hearts,
arranged in the window with bloody souls,
ready for sale,
to the Love letters,
whose defective refrigerators,
can not them longer receive,
for to be kept for years to soak,
and then,
cooked as barbecue of Memories,
on the burning bush of the love,
with bitter garnish of Death.

11) Deep and cold nights

All dramas from the mud sentimental,
through which treads, from increasingly pressed, the
World,
could be put, a long time ago,
on the table of the potter of Love,
for to be created, new pots and kindligs,
to the cemeteries of passions,
buried on the public domain of Destiny,
to raise the misty forehead,
and wrinkly by the rivers hopeless,
of the Happiness,
toward the Divine Light,
what, would more be remained,
to the Stranger from every Heart.

Prayers passionate,
snows with barren breasts of the Time,
over the eaves of the lost glances,
of the Mankind,
putting snowdrifts, of flames questing,
over the cadaveric blood of the sunsets,
what, seem to is extinguish,
in the deep and cold nights of Death.

12) Hidden saints

An old woman of Restlessness,
poor, of, Hopes, and dirty of Wanderings,
gathers the broken crucibles of, the Destinies,
through which have swam a long time ago than the
weather,
the Loves.

Hidden charms haunting the glances inquisitive,
of, the hidden Saints in the icons of the Feelings,
steamed by breath of the Absolute Truth,
so cold,
that it froze, even and the Ideal,
of to us build on each pass of Life,
between the mountains of Existence,
an altar of the Immortality,
of the Word which us embodied,
the suffering.

13) The kiss of Eternity

Roots shy, fall into the gap of dust of some Dreams,
what they will to entice the Spring,
to them visit at the axe Asylum,
where abound of timber tearful, of Forgetfulness.

The mists elderly of Memories,
dejected and inflected,
interweaves fences of thorns around the cemetery,
fearful lest they them be stolen,
and which feeds them anymore from time to time,
with new funerary monuments of the Eyes, of Heaven,
in which were lost sometime,
even and the most hard and bloody,
Words,
which us have incarnate,
the kiss of Eternity,
of the Stranger from us,
killed, finally,
by, the Illusion of Life.

14) To emigrate

Songs of prayers, stray and paltry,
drain quickly and threatening,
over the horologe of mutilated saints,
from the disheveled hair of Religions,
washing them faces clenched,
what seem to beg Truth,
from the icons full of beheadings and murders,
on which they leave forever,
for to emigrate,
on the carpets of the Love,
what guard the beds enamored of Profane,
or on modern oilcloth of table cloths,
where they more catch from time to time,
a crumb from the bread of the Happiness,
or a drop or two,
from the hot soup of Moments,
what tarnishes the impeccable suits of the Sciences,
leaked off the spoons greedy, of lips of Fate,
which sips with obstinately,
the Life of vegetables, of, Destinies,
boiled in their own juice,
of the Consumer Society.

15) The charms deaf

The witches of wilderness,
from the rusty leaves of the thoughts,
strife the delusions of the fairy tales said at the fire of Love,
when the ember of the glances scintillates,
in billions of ghosts of a single understood,
with name of Love.

The charms deaf,
fit the sleepy Horizons,
by the cold of the Vanity,
which is nestles,
slowly but surely,
on each petal of the evenings,
what seem to not more know the Dawns of the smiles,
never,
beyond Death.

16) Funeralary Celebration

Traces of Paradise,
more shine in eyes naked,
of the garments of the Happiness.

I would like to dive myself into the depths of the Heavens
from they,
but I feel that myself drowning with greatness of the knees
of Love,
of, to is bend in front of the Vanity,
which became holiness of the desires of the flesh,
from which they began to feed,
even the saints vegetarians of the Sacredness,
became, Profanes,
what have trembled of hunger through the Monasteries of
Solitude,
after him lost on God,
at brothel of the Luck bound,
of the spells, the ones valiant,
to receive the Death,
as that,
the latter food of soul,
of the Funeralary Celebration, of the Illusion of Life,
at whose crossroads,
Eternity of the Absolute Truth,
kills, the Time,
and Nothingness becomes the Kingdom of former
Existence,
that now reached a simple sheet of Forgetfulness.

17) Wings of waves

Instincts of the spears, sanctify Death,
on the virgin cheeks of the Immortality,
raising the Sun of the doubts,
on the Sky of the Chasms,
between the eternity of the Moment,
and palms in which we hid,
keeping us as tightly,
clasped hands of the Kisses,
burned by the drought,
from the sweat of your thoughts,
and wedding rings, of wilderness from me,
what, seem to be lost,
fingers of mirages,
which us drawn on the sand,
divine marriage,
between God and Love,
showing us the Immortality body,
that was not torn apart by the shrapnel of the quarrels,
between the ocean of Dreams, and shores of the retrieval,
what seem so lost,
to wings of waves that troubling us,
foreheads flooded by Death,
that seem to sink slowly but surely,
towards, the abyss of a Time,
which not us will more, belongs, ever.

18) The sinister mass, of the sense of the World

Solitude full of the shadows of the camps ideas,
what still longer want,
freedom to become agglomerated streets with Dreams,
cobble by a chance,
what treads shyly on lashes playful,
of an ray of sunshine,
from body of the Memories,
which, since, it knows, suffers from sunstroke.

The sharp cliffs of Future,
have torn the flesh of the Waves,
on, virgin shores of souls,
what still, they have not known,
birth of the awareness of Death,
which them will build churches,
of, sighs and remorse,
wherewith it will nourish,
the Absurd, and the Vanity,
without to let not even a crumb,
behind them,
on the sinister mass,
of the sense of this World.

19) Mole

The reproaches packaged in laziness boxes,
sat on tripods of frown,
swarming on the lashes lit of evil eye,
of a world whose compass, never shows ,
the Silence.

The mole, obscure, nervous and difficult,
what wants elitism,
digs, with easiness through lead of paces,
which are going defiantly of hard,
toward Death.

Altars, of spices, of the pleasures,
smokes through the bagels of the stray dogs of the politics,
kept in queue of competition,
to lures yourself to murder.

20) Time bewildered

Geraniums batty,
staying ready to throw themselves through tusks of the
Time,
at the outstretched hand of Fate,
to the Life,
full of scars,
older than Weather of Compromises,
what still bite avidly,
Consumer Society.

Bee swarms of Memories,
sting the glance of the Day,
which can not caught sight,
the face of the Time bewildered ,
what had just pawned,
its Future,
to some Moments, prostitutes of, the Morals.

21) Dreams with gloves

The wilderness, of passions,
makes bruises at the dusty eyes,
of the dust in which was incarnate,
the Word, of the Genesis.

The dreams with gloves,
wastes their insatiable toil of, the Vanity,
sighing bitterly,
after a single sign from the God of Truth,
what seems too busy with the Lie of the Existence,
so that leaves in mercy of Fate,
all the good and bad of Life.

22) The Path of Torments

I wonder why God loves more,
the tears of the crocodiles than on those of the people?

In which, station has pulled the train of Immortality, and
the passengers of Destiny have refused to travel with him?

How much loneliness longer remain for Death, ago the
Life?

Why the Crime is regarded with contempt, and, the Moral
of the Crime, with admiration ?

Where, has created the world, her smiling mask, what her
conceal, the Path of Torments?
Not at the workshop of Inferno from, people?

23) Feast

At the factory, of renovated the Lives,
is the feast of the Truths,
in whose honor,
are whitewashing with lime the walls shrimped, of the
Hopes,
for to not they be seen the sighs.

The doors of the Fulfillments are lacquered with the
Illusions of the Life,
windows of the passions,
although they are cracked in places,
is washed in rush,
to let light to the Life,
for to perfects how more brilliant the path toward Death.

The furnishings somewhat obsolete, of the Religion ,
is repaired by the worthy craftsmen of the Moral,
while on the ceiling,
its makes appearance a moth worthy, of the Wisdom,
who is killed on the spot,
for to not eat the expensive clothes of the Moment,
what, not accept any nohow to obey,
to the Happiness,
hidden in pocket broke of sins,
of, the Time.

24) The School of Passions

At the School of Passions,
is learned strongly, Rashness.

They are taken out to the blackboard starry of Universe of
the drink,
all painstaking students, of the Illusions of the Life,
for to be asked,
what namely they learned, from the drunkenness of
Forgetfulness?

They all respond in a chorus of the mortal remains:
the Death!

As subsequently to come back each in the bank of its own
tomb,
which is called the Life.

25) Poor in spirit

The Score of the Hearts,
can not be equaled never by Facts.

Between Life and Death,
exists only the necessity of Life to relate to Death,
and the necessity of Death to feed on Life.

The risk,
it is the biggest lie,
on which a can say the Fate.

Why more exists psychosis in the Illusion of Life?

How poor in spirit are those who believe in Wisdom,
and how poor is Wisdom,
that dwells, in spirit those who believe?

26) The breath of Dreams

How much importance, the Death has granted at, herself,
when realized that is the mother of true Freedom?

You, can not kill Time, without him steal, the Moment of
Eternity.

In a battle of the Life the true winner it is Existence of
Death.

How sadistic, would been God, when he decided the Free
Will, in a world of necessities?

Whose wings we owe them the breath of Dreams, if not, to
those, of the Original Sin?

27) Whorehouse of the morality

We are mill stones,
hanging from the neck, of the Questions,
for to be thrown into the raging river of Knowledge,
where we are sinking with every Heart beat,
the Destinies, drowned and dejected of the Experiences,
for to be of use to Death,
which sifts blackened,
every grain of thought,
in order to knead,
the bread the one dreamed by the Absurd of Life,
which he named it as being Happiness,
on table full of oddities of the Freedom,
shot down of too many worries,
concerning the opening of the Brothel of Morality,
became overnight,
Religion.

28) At the mercy box

It's big agglomeration at the mercy box,
where souls beg mercifulness,
to the one strong in sadism,
and wise in the torturing,
of the Stranger from ourselves,
the unique one, who seems to us understand,
when we realize that the Original Sin,
us was given for dishonesty and disgrace,
by the one who knew in advance what will be,
who could make that everything to be missing,
from the Beginning,
then when was born the food of the Death,
becamed, the Life?

29) Whimper

Horses of Hopes,
free from the drudgery of the Destiny,
run among the stars Bacchanal,
of a God,
so strayed from its own sins of Creation,
that, have appeared the churches of the helplessness,
like mushrooms of the Questions,
after the bitter rain of the Religion,
what managed to burn ,
even the dust of the Awareness,
in which was incarnate the Word of Genesis,
of good,
what seems to have meant,
a large and heavy cuss, of mother,
thrown from the Beginnings,
on the walls full of dampness of the Thoughts,
who struggle unceasing with the impulse of suicide,
seeing how many glasses of holy water sentimental,
chrism of the instinct and incense of charms,
it breaks continuously,
under the soles bloodied, of the Moments,
cut into their shards,
obviating even the lowest whimper,
of the Sin, of to love.

30) Clowns of Truths

And I have plowed the stubble of the Horizon,
with lips of gaze of Eternity,
from the bitter smile of the Clowns of Truths,
it said sprightly,
to the bloody sunset,
from the Heart that has beat us Universe,
instead of beating for us.

Chrysanthemums poisoned of images,
they guard the tombs of the Promises,
with who, us have wrapped the Future,
cooled by the clinking frost from the winter of the Words,
which have snowed over our Days,
covering them, with Forgetfulness.

31) Code of license plate

Blind eyes of the Saints what seem of nobody,
on half wiped by the Weather of Times,
have turned to stone the walls raised,
by the Absolute Truth,
and the Absolute Lie,
which get prizes by rotation,
at the School, of Illusion of Life,
where each becomes the other one,
too every time,
in the body of an nobody's timetable,
where holidays are becoming banality,
alongside of the usual weeks,
only some false numbers,
inscribed in code of license plate,
of the Death.

32) The cross of the Horizons

Behind every stars stays the Fire,
begetter of tears and feelings,
ardent yearning what burneth the Life,
on the dusty paths of the galaxies of questions,
some colder,
coming from the ice of the Happenings,
other ones hotter,
what just have steamed the lit cup,
of, the longing of some steps,
what will not trample, never,
the threshold of glances,
what seem crucified on the cross of Horizons,
of so many days of solitude,
where every Moment falls deaf,
smashing her eternity,
on the cold cement of Reality.

33) The Wind of the Vanity

The steps of dry stone,
polished in the Cemetery Creation,
for to become tombs of luxury,
of some officials scammers,
from the pages of the Bibles,
what call them saints,
are going silent,
round-shouldered of loneliness,
barely breathing,
towards the much promised, the Afterlife.

Traces of clouds,
fall deep into the chasms of the sky,
from souls of the Dreams,
bringing the rain of the alien from them,
turned into a hurricane of the being uprooted,
of what, we was supposed to became,
and what we are actually,
in the cathedral where hissed avidly,
the Wind of the Vanity.

34) The hand of a Destiny

Pyres ignited by rosary,
serve at the gates of Liberty,
of to be worthy,
to we wish,
the Death.

Brushes graceful of Laws,
paint the walls of the Thoughts,
with new sentimental slogans,
clichés of the Absurd,
for to we, feel happy,
in the world of the Vanity.

Tears dried up, of Truth,
is trickle on the Sand, shattered,
by the Winds of Nothingness,
which forgot, a long time ago than the weather,
that, would have been in an hourglass,
what was broken,
of the hand of a Destin,
of the Nobody.

35) Cash register

Dawn frozen,
for to be sold of a Day,
put on the money-making,
to devours as many souls,
at the shop, where always, is put fresh goods,
with name,
of Death.

Bodybuilders fanatics, of, Desolation,
have filled the shelves of the delusions,
with the boneless meat, of the Illusion of Life,
showing muscles despisers of, the Vanity,
precisely at cash register,
Lives.

36) Old Little Owl

We lean,
on the poisoned chains of the Necessities,
crushed of the floors of glances into the void,
on which treading,
in the clay legs of Knowledge,
often,
believing that we are so fulfilled,
that we can fill with our superabundance,
whole body riddled, of the Illusion of Life,
that seems to flow continuously,
in the ocean full of regrets,
of the death.

Just Little Owl Old of the Hopes,
us can longer give the exact time,
of the Time what has passed so long ago,
that, and he lost the entire present and future,
in the snail of guessed, abandoned, of, the Loneliness.

37) Hope

Spell, stone-still
was given with tongue of fire,
by, Death,
to us burn most profound,
the Word in which we hide the Knowledge,
what us became, the home and the table,
of, the Great Silences,
vestments that we wear,
the whole Life,
for not to become naked and dejected,
in the latter Moment, of the Hope,
from, the crystal globe of the Dust,
where we have incarnate,
for to becoming an Absurd, of, World,
only good consumed,
by, Cemeteries of the Creation.

38) At bargain price

The miracles of the Absolute Truth,
are sold,
at any grocery of the Destiny,
on conveyor belt,
with mention,
that, can not be manufactured, than of Death,
because,
it is the unique,
which holding the patent of this mark,
so much sought after by the Dreams.

Instead,
you can find indifference,
suffering, lies,
vanities, murder,
all produced from galore,
by, the Illusion of Life,
and yet, at bargain price,
on the unmistakable table,
of the Destiny.

39) The God of anyone's

The petals of souls Lilys mutilated,
by the battle between Illusions of Realities,
from, Consumer Society of the Vain Hopes,
still more smelled of Discrimination,
in, and, of,
table,
without the face,
anonymous,
but with cutlery,
gilded with Empty Words,
pornographic and infantile,
of the cruel Truth,
of, the Death,
on which, could put elbows ravenously,
without no discernment,
ready to, feed sweetly, with new Original Sins,
the God of anyone's.

40) In vain

The trunks of bare vestments,
of some Words misunderstood,
are rotting at the morgue of Autumn,
of your springlike soul.

Wings dry and squeezed, of expectations,
smell of mothballs and now,
so well they were conserved,
by the unforgiving Time,
of the Loss.

Painters cheerful and laborers of Feelings,
us stained, in hurry, the emotions,
all more blackened,
after the Moments of Eternities wasted,
in vain.

41) The bitter root

Images what seem wiped from, the album of God,
burn bare feet of the Memories,
where we were an Eternity,
of windows, opened towards the Divine Light,
what seemed that it springs,
of the trunks of Hearts,
what and have divinized,
serene skies, of the Sacred Fire,
which us lit the kisses,
with the breath of Seraphims of Happiness,
from each moment,
of, Paradise,
clothed in the great Word of Love,
now become,
the bitter root with which we fed,
at the table of the Present,
the Death,
of, ourselves.

42) The crosses of the bones

Dreams vain,
snowing ,
over the unbounded horizon of the Illusion of Life.

The great silences deaf, of the Horizon of Retrieval,
severs any trace of Soul,
on which, no matter how I would him seek,
in the quiver with, Fortune cookies, of the Destiny,
I will not him longer retrieve, ever,
being burned on the pyre of the Happenings, Fortuitous,
through which God us has created the World,
with smell of incinerated Moments,
of morgue of Eternity,
of rotten meat of Happiness,
where to us learn the lesson painful,
of crowns of thorns of Uncertainty,
situated as more fashionable,
on the crosses of bones what us dress the bodies,
crucified by so much,
Illusion, of, the Life,
which us will not let, ever,
to us understand truly the destignation,
of our own Vanity.

43) Pay day

To the slaughterhouse of Existence,
is pay day,
and all Awareness demand their money,
being lined up in front the, cash desk, of the Facts,
waiting to be, served by Death,
with you wonder what, whatnot,
from which they will not be able, to ensure livelihood,
nor until the next salary of Meanings,
after they have worked conscientious,
putting an end the Days,
what seem not to be seen ever,
the Light of Truth,
among lattice darkened,
of the Illusion of Life.

44) Without roof and foundation

Waterfall of repercussions,
it flow deafening to the deaf ears of Existence,
snowing wild,
the soul of Word,
what became the home to an entire Universe,
without roof and foundation,
only with walls of Questions,
what seem to be put for to us separate,
of, bodies, of the Meanings,
toward which we tend to be,
thirsty, of Freedom of Truth,
drowned a long time ago in our own gulps,
of, the Vanity,
which us quench our thirst,
of our own Illusions of the Life,
leaving us more lonely than we were,
in Death from where we came
and where we will return again,
the same of naked.

45) Consciences of ashes

Smoke curtains of the glances,
handcuffed by infernal cries,
of the Great Silences,
feed the consciences, of ashes,
what burn in the blast furnaces of the Existence.

The orators asthmatics of the Chances,
preach meticulously of clockwork,
every Moment which approaching us,
by the savior Death.

Crickets which do not have sung in their life, the aria of
Happiness,
humming eagerly the Unfulfilled Dreams,
on desolated alleys of the longing of eyes of the Memory,
whose spell,
stayed in the soul of the Parting.

46) Sinecure

The fangs of fire of the grin avaricious,
from the corner of the mouth petty,
of the Prostitution of the Word, of Genesis,
suffocates, even the barriers of the Money,
meant to teach us,
sweetness of the Death,
when we lack,
from torn pockets of the Days ,
what have learned to lose,
still from most hidden, genes of the Time,
which them has destined,
the mantle full of sighs,
of the seasons of passions,
defeated by hysterical ambition of the Suicide,
which is believed more above,
than any law,
of Sinecure,
spied by a Creator who searching,
in mud from the riverbed of the Moments,
what seem to drain toward the ocean of the Desolation.

47) Carousels of passions

Astrologers tearfully,
of tales of the signs of the zodiac, lost,
at the auction, of the Absurd,
of this Existence,
without luck.

Carousels of Passions,
revolves alluring,
over the Great Silences,
of the Love fulfilled,
through Death.

The washerman of brains,
serves menus bitter
of the unfulfilled promises,
as us to have the peace and the silence,
no matter how dirty,
at the head of our own,
cemetery, of, Hopes.

48) The destinies of the Great Loneliness

Piano chords thrown,
at the garbage cans,
of, the musical notes which belong to the Absurd,
replaces ropes of the gallows,
of Desperate Moments,
what implores the Destinies of Great Loneliness,
to they guard the silence own deadly storms,
hurricanes of, Passions,
what seem to not more find again,
shores of souls of, which to is hit,
bringing together the ocean of your endless eyes,
with the cliffs to which us worship the Questions,
of a Kiss,
what and seeks feverishly the predestined Love,
to the Absolute Truth,
torched by Time,
on the pyre of the Memory,
what became old, on the bed of the Oblivion,
decomposed by Remoteness,
endless of the Death,
from, us.

49) Burn the Dawn

How many clouds, to longer pay the Sky of the gaze,
until it will grows up the Flower of the Smile,
in the vase of Love?

Pyres of dew burn the Dawn ,
raising the fog of Dreams,
toward the endless spaces of the Fulfillment,
from the body still unripe of the Hope.

The zodiac signs of Hearts,
snowing with flowers of apple,
over spring of an Encounters ,
blessed by himself,
the Great Destiny of the God,
what us found out the Eternity of the Moment,
which us became,
Everything,
forever,
of the our wanderings found again,
in the Sacredness of the Absolute Truth.

50) At the end of border

Tears of tinder,
world of the Despair ,
you grow Death,
at, the maternal breast of the Births.

Sheaf of wheat of the Remorses,
sprinkled plentifully, with rains of fire,
to bake the bread poisoned, of the Illusion of Life,
which we is served as the Sense of Existence,
wait silently at the end of border of the Vanity,
the Religion.

The Great Silences,
push us toward the endless of the Questions,
to which, them responds, quiet and predictable,
the Death.

51) Candelas, lit

Vestments of wind clothe the dust of the Words,
said to the deaf thoughts,
in the dumbness of a World,
of compromises emerged from the clouds of a Heaven,
estranged from his own horizon,
of unrests.

Candelas, lit,
of saints without God,
burn smoldering the Existence,
on the pyre what did not never known,
the truth of the Sacred Fire of Love,
what burn each shutter of the soul,
giving birth to windows, of Divine Light,
so far away in each of us,
that we realize that we are more,
than the greatness of whole Universe,
when we are in love.

52) Violins what rend the flesh

Dead ends,
fall prey to the Autumns,
from the leaves of the Truths,
what rusts at the feet,
decomposed, of the Time,
the father of the deletion from the black board of Death,
of all the ones seen and unseen,
known and unknown,
to be blessed,
of, the Feeling.

Violins what rend the flesh of Musics,
sings the arias of the end of world,
stand unheard, of no one,
in havens ephemeral of Illusion of Life,
ready to believe in her own reality,
of spell bound with the roots of the Faith,
ropes of lead to the neck of Wisdom,
of some cathedrals of the Vanity,
full of steps that still believe in the unique Truth,
which is Death.

53) Purposes fulfilled

The Psalms of thefts of itself,
are intonated in the altars of Daily ,
in order to us reveal,
the traps put by the Moment, to Day.

The lasso that seems unmoved,
is thrown by the holy fathers ,
to churches from each of us,
what seem not to have been trodden, ever,
by God.

Truths which run petrified,
after purposes fulfilled of, the Illusions of Life ,
seeks feverishly their consorts,
with names of Lies,
at the rubric false, of matrimonial,
from the newspapers of Desolation,
at which is subscribed surely,
the Existence of the nightmares,
from the ivory towers,
of the Free Will.

54) Infantile and cynical

The chains of Absurd,
hangs heavy and heedless,
by the traces of the Words,
in which we believed that us will find the Salvation,
what seems untied of the Will crucified,
in the Paradise, much promised,
of the Eyes of Sky,
in which to us lose even the desires,
of to us wash ever from the Originating Sins,
of a beginning of, the World,
infantile and cynical,
for which we were,
the currency of redemption,
of all the horrors and mistakes,
committed by the adulterine God,
recorded on the book of the day,
from the brothel of the Existence,
in which we were born,
the children guilty,
of the Universe Sadistic of the Suffering,
unrecognized by anyone.

55) Steel claws

The flowers of thorns,
are placed avidly,
at the bloody crown of the Future,
of a World of meat,
sold with a lot of divine duties,
to the masochistic Pleasure of being elite,
In a Consumer Society,
Vanity.

Steel claws,
stainless, of course,
tear fiercely the vain Dreams,
demolishing the whole house of the Fulfillment,
for to be built luxurious tomb of the nothingness,
of which we watered the whole existence,
the path to Death.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

56) Endless meetings

Ruins of metaphors,
have studded the skeletons of the Earth,
revoked by the celestial zodiac signs, of, the
Confrontations,
from the life-giving function,
in that of creator of the Death.

Endless meetings,
keep the holy fathers of Disasters,
in the churches toiled,
of, Loneliness of the Great Silences,
where the owls of the altars,
seem to sing their funeral,
dedicated with abnegation,
at the Future.

57) Strange shadows

Is get hold of Cemeteries through Words,
on the stall of the contempt of a World,
of, Death.

Funeral phrases,
float on the river of no return,
of, the Eternity.

Candles lit by Answers without Questions,
keep the strange shadows of souls,
too far from the Sacred Fire of the retrieval of self.

Any of the paths would exist on wrinkled faces of the
Dreams,
only one alone a we will follow,
becoming our Past.

58) It could be Predestination

Scattered are the paths of Vanity,
of to name us, a God,
who to be alike as us,
more than we resemble with ourselves,
in the parallel mirrors,
chipped and dusty of the Existence,
in whose depths,
barely us distinguish the table cloths,
of, the elbows of Illusions of the Life,
realizing the endlessly of the questions,
that can not stop the echoes of deaf and plumbed,
of the awareness that we are,
everything that, we can not understand,
that it could be,
the Predestination.

59) The nothingness, savior of the Death

Wind wings open to the Dreams,
float confident,
over souls of storms from the Great Silences,
where we lost the breaths of the Words,
what would be born,
from the Nothingness, savior of the Death,
whose shadow seems to be the Life.

Green waves of grain,
are breaking of the shores of the roads,
of a shipwrecked Destiny,
in the upcoming, bitter bread,
of the Existence,
descended from the ivory tower of justice,
on the street full of damp,
where reigns the sad Truth,
of the Despair,
given with usury of the Future,
so poor,
that reached to feed,
even with his own, Past, immature.

60) Babylon

The ravens of the monasteries,
are rotate, threatening,
over the coffins of lead of the Wisdom,
trying to tear with beaks of steel,
the corpses of the Responses,
killed for the sacrilege,
of to keep the Questions hidden,
of profane eyes, of, the Faith,
in the golden bells of Babylon,
what still resonated through our souls,
solitary and sad,
adding,
the hearts senseless,
of the Memories,
which have rotted at the gate of the Oblivion,
what seems to be locked forever,
by Death.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

61) Why we pay so expensive

It is so much sky in steps of your destiny,
that all ships of Hopes,
seem to me go only, supporting me on them.

What deaf can be the Great Silences, of the blood,
what me throb to foreheads of the Longing,
wilting the flower of the Smile, on which I lost him?

Why we pay so expensive,
every Moment ravaged and wasted at edge of trust,
that not us a more, we can allow never?

62) The thoughts of the living dolls

Cascades of images,
fall into the nothingness threatening of the Ignorance,
fire flowers of the feeling,
are burned of the frost dark and impersonal,
of the divine blissfulness,
befell some saints itinerants,
too busy with intrigues pulled the bells,
from the thoughts of the living dolls,
from the inferno with name, of, the World,
which us was given,
for to carry it forward,
alive and unharmed,
for to be shield and rampart of torture,
descendants of our descendants,
until beyond Death,
if it would can.

63) God's Harvest

What can harvest God, from, His Creation?

Empty words,
lost glances,

steps of anyone, what go, not knowing where?

Deaf voices, which, shout desperate the Great Silences ?

Illusions of the Life, as much comprises?

Many, Passions, but and more Vanities?

Memories erased, on the shores, of, Longing?

Waves of suffering what continually haunts,
the cliffs steep and sharp of the souls,
spears in which are implanted the Freedoms,
for to die worthy of a World infernal,
created after the taste and the face,
of the Great Creator and Unique Incidentally.

64) Ocean of Fire

The charmed branches, of the generations,
are succeeding threatening,
toward the genetics chasm,
of the Destiny,
alienated, and hereditary ally,
of a God,
who before creating the World,
he had to her make, a psychiatric hospital,
in which to fit,
with all the its whims and verbs,
brought for auction in front of gallows,
of, the Purity, the Durability and of the Love,
on which Someone, wanted them dead,
still from the bud, of Beginning,
of this Ocean of Fire of the Awareness,
which us incessantly burns on the bush, of the Illusion of
Life,
from the increasingly dried up ,
of the tear, redeeming of the Death.

65) Without umbrella

Raining with mud in every soul,
from, the clouds in tears, of the Torments,
which us weave the obscure light of the Hopelessness,
on sloppy paths of the Faith.

Crucified,
too many crucified,
for the crosses from increasingly few,
fall sanctified,
slaughtered,
on the altars cold and inert of the Crime,
for to exist happy,
even under the protection,
of, the Original Sin,
so much benefactor,
how God would tell us,
with His mob of Holy Fathers,
that, we can raise the foreheads of the welfare ,
toward insipid and colorless sky of the Knowledge,
without an umbrella.

Still believes someone?

66) At the crematory

The smell from the flesh of the burned Memories,
it sells overpriced,
at the Morgue of the Crematorium of Happiness,
where every piece of smoke counts,
once is given of the Vanity,
for to us live the Illusion of Life,
on fully.

The coffins full with Tenderness,
Kisses, Promises, Eternities,
are carried directly in chapel of the Forgetfulness,
where relatives who belonging them,
still can say one last prayer,
before being cremated,
but whose heavy ash,
of molten lead,
it will leak,
in appetizing forms of the Future,
for to create the generation,
of the blind bullets of tomorrow,
which will kill with the same greed and aplomb,
the Absolute Truth of Eternity of a Moment.

67) At the Watchmaker, Unique and Incidentally

Watches that have lost the hours of feelings,
minutes of the Desires,
seconds of the Moments,
seem foreign of themselves
in the dusty window of dying stars,
of, the Watchmaker, Unique and Incidentally
who is called God,
on all the forefingers languages,
which will not ever taste,
the magic numbers which us showed the moments,
arranged militarily in a circle,
towards to rotate once with Time,
in the dance of Existence,
of a cathedral of the Destiny,
abandoned and ruined,
till and, of, the thorns of the Original Sin.

68) Angel fighter

The instincts animalistic of the Day,
often superior the Knowledge,
can not premeditate the Death ,
than if tasted,
the melted flesh of any Oppositions,
which could still struggle,
in the noose of a, Wisdom,
of the Consciousness,
through which, we may be named People,
what are aware of Crime,
of to fight against nature,
of the own soul,
whose face and likeness,
claim to be a God,
who and would be lost the Animal from Himself,
becoming Angel fighter,
on the ramparts of Divine Justice,
of, the Inferno,
declared the Paradise of the World,
through a simple move of pawns ,
on the chessboard of the Lie Absolute,
became overnight,
the Supreme Truth of Religions.

69) Streams of teeth

It's raining, autumnal,
with hearts deafened by the Great Silences,
washing the windows latticed of the Memories.

Streams of teeth,
what have broken sometime, the unleavened bread, of the
Passion,
flowing, deafening,
toward Cemetery of the Ocean of Eternity,
on which still more float,
the Words shipwrecked, of the Moments,
aimlessly,
lost among echoes ravaged by the Weather,
without no harbor,
where could put the masts of the foreheads,
on a cushion of Dreams,
without of me,
I'm heading toward Death,
the only right path of the World,
of Illusions of the Life.

70) The Great Silences and Aloneness

Sunrises multicolored of passions,
dampness of the Being,
what still believes in the perfection,
of the Demiurge, vagabond,
greedy and coward,
who us conceived,
the whole range of diseases,
of transgressions and Sins,
that could be thrown,
to the trash can of the Universe,
before Creation,
thus unrevealing the statue of a World,
without no guilt of to exist,
under a sun that would have been, imposed, anyway,
by Destiny,
the same as now.

Great Creator and Unique Incidentally,
has preferred the Original Sin,
because otherwise it would not longer be had the control,
on, the Great Silences and Aloneness,
from our souls.

71) In villain mode

Night sweats of the Superstitions,
seem to be found their Suspensions,
in the phosphorescent eyes, of cats of Hope,
somnambulist and rummaging,
from the Dreams without of Chances,
given to some Dawn,
of the promiscuity of the same God,
at same of vapid and insipidus,
as is the Future without no meaning,
before the Death.

Only mice losers, of the Fate,
more have crunching here and there,
one crumb of Illusion of Life,
on which is put liar label,
of, the Free Will,
which drag to grammage, much more,
it's why, were more added, on stealthily,
in sordid way,
villain,
and some ingredients,
such as, the Beauty, the Force, the Truth,
who give the most terrible spiritual diseases,
in such combinations,
because any of them,
unpalatable without content,
as, the Illusions of Life.

72) The mud of the words

The pitiless thorns of the Feelings,
us poison the roots,
through which we breathe the dust of the Incarnation,
often insulted and repudiated,
we can not understand,
how us transforms Thoughts,
in, the Mud, of some Words,
obscene and full of invectives,
on which no one,
could not them ever understand,
becoming an insult at the address of the Existence,
as long as it claims loud and clear,
that God,
was built at the beginning of Being,
from them,
creating for them icons,
in the most luxurious, cathedrals,
of the Great Silences,
hidden in the Death from us.

73) Horizons lured

Wheels of Meanings,
us spins the World as they please,
the spokes of Figments,
which us arranges the wars and peace,
after how blows the wind of Nothingness,
which is the first brick of the Creation.

Horizons lured,
by a future of the Nobody,
stand to fall deaf,
over the deserts of bodies of Desires,
on which we them are addressing,
to the Illusory, Free Will, of Life,
whose treasure,
we discovered to be, Death.

74) The guilt of to Exist

By foot with the Absurd,
I started a journey,
of the genes of the Vanity,
for to us embody in the Lie,
of the Creation of the World,
which costs us the price paid to Death.

Wolves of the Years,
running famished, in the packs, of, Destinies,
attacking everything that comes in the way of Life,
less toil of the daily necessities,
through which us wash secretly,
of, the Sin, to Him know on God,
before and after, the Guilt, of to Exist.

75) For what and for whom?

Why Death,
us handcuff the Destiny, yet from birth,
dominating us every moment,
on which a kills cynically or salvation?

How many stars, would be counted, the Memory,
until he decided to hide,
precisely in a falling star, from the soul of the Eternity?

Which steps were the first what have trodden Happiness of
Immortality,
if, not, the ones of the Illusory of the Free Will?

And all this,
for what and for whom?

76) The Nothingness, deaf and cold

Earthquakes sentimental,
get dizzy the fragile stems,
of, the Questions,
springing from the lake boundless,
of the tears dried,
by the Great Silences,
what not have beginning and nor end,
than, the Nothingness, deaf and cold,
of a Word,
on which God,
seems to have forgotten to Him pronounces,
truly,
at the Table of Genesis,
and it is called, Love.

Thus, Freedom has become,
desire of Liberation,
the Happiness,
has become, an unattainable goal, often,
and the Free Will,
has become the hidden and impenetrable gaze,
of the Illusion of Life.

77) The emancipation of Histories

Dawn desolated,
poor and persecuted,
of, misdeeds of the Shadow of Instinct,
which gives us the breath of Life,
on territories of bloody Moments,
of, the Death,
snowing with resentment blackened,
of the Rains of Fire,
burning our souls,
on pyres lit by Knowledge,
to the Predestination,
of a Consciousness of the Illusion of Life,
starved at the cuffs they wear,
when us cut up the meat of the Days,
at the Slaughterhouse of the Reality,
to nourish us,
the Necessity of to work hard,
in continuation,
on the fields full of weeds,
of the History,
written on pages of fire,
of the Crime and the Theft,
of the Lie and Subjugation,
what want to emancipate.

In Romanian language
-în limba română-

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN

MARILE TĂCERI

POEZIE DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă,

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (îi s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare.

Dar nu câte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperatie la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneli și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiștilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cît de adînc, cît de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă și cît de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se încheie într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să
însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al
Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gândurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată
Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvântul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă câte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „ se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci când, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează duriță de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excесе, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

- **Theodor Codreanu**, „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**, „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșteștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul *La un grătar un exercițiu urmuzian*, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului, este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării” sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Tăceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permanenta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot maeștrii, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”

- **Conf. univ. dr. Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, "citat" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru** "Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moralistilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".
- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoilele profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte..."
- **Eugen Evu**: "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Marile Tăceri**
- 2. Operă Divină**
- 3. Sevrajul seducției**
- 4. Piepturile depărtărilor**
- 5. Crimă**
- 6. Libertate ruginită**
- 7. Solul Neodihnei**
- 8. Nebunie**
- 9. Surâs**
- 10. La un grătar**
- 11. Nopti adânci și reci**
- 12. Sfinți ascunși**
- 13. Sărutul Eternității**
- 14. A emigra**
- 15. Farmece surde**
- 16. Hram Funerar**
- 17. Aripi de valuri**
- 18. Masa sinistră a sensului Lumii**
- 19. Cârțițe**
- 20. Timp nău**
- 21. Vise cu mănuși**
- 22. Calea Supliciilor**
- 23. Sărbătoare**
- 24. Școala Patimilor**
- 25. Săraci cu duhul**
- 26. Respirația Viselor**
- 27. Bordelul Moralei**
- 28. La cutia milei**
- 29. Scâncet**

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

30. Clovni de Adevăruri
31. Cod de înmatriculare
32. Crucea Orizonturilor
33. Vântul Deșertăciunii
34. Mâna unui Destin
35. Casa de marcat
36. Bătrâna Cucuvea
37. Nădejde
38. La preț de chilipir
39. Dumnezeuul Nimănu
40. În van
41. Rădăcină amară
42. Crucile oaselor
43. Zi de salariu
44. Fără acoperiș și fundație
45. Conștiințe de Scrum
46. Chiverniseală
47. Carusele de Patimi
48. Destinele Marilor Singurătăți
49. Ard Zorii
50. La capăt de hotar
51. Candelă aprinsă
52. Viori ce sfâșie carnea
53. Țeluri împlin
54. Infanțil și cinic
55. Gheare de oțel
56. Ședințe interminabile
57. Umbre stranii
58. Ar putea fi Predestinare
59. Neant izbăvitor al Morții
60. Babilon
61. De ce plătim atât de scump
62. Cugetele păpușilor vii
63. Recolta Lui Dumnezeu
64. Ocean de Foc
65. Fără umbrelă

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

- 66. La crematoriu**
- 67. La Ceasornicarul Unic și Întâmplător**
- 68. Înger luptător**
- 69. Șuvoaie de dinți**
- 70. Marile Tăceri și Însingurări**
- 71. În mod ticălos**
- 72. Noroiul Cuvintelor**
- 73. Orizonturi ademenite**
- 74. Vina de a Exista**
- 75. Pentru ce și pentru cine?**
- 76. Neant surd și rece**
- 77. Emanciparea Istoriilor**

1) Marile Tăceri

Înfrigurat de pensula,
prin care ne-a zugrăvit,
Dumnezeul Iubirii sufletele,
am vrut să rup pictura,
ce-mi încadra Destinul,
rezemat pe oasele albite și înghețate,
ale Clipelor,
ajunse cerșetoarele,
întregului Cimitir de Vise,
ce încă-și mai lustruia Iluziile Vieților,
cu flacăra unei Realități,
cumpărată la preț redus,
de către Moarte.

Doar ceasurile surdo-mute ale Amintirilor,
mai strigau în infinita tăcere a Marilor Tăceri,
prin care ne spunem păsul Pașilor surghiuniți,
pe puntea Suspinelor,
trecută doar de Eternitatea,
Împlinirii Întâmplării Neîntâmplătoare.

2) Operă Divină

Prin Viitor trăim iar prin Trecut murim,
în timp ce prezentul există,
doar prin Iluzia Vieții,
demonstrându-ne că de fapt nu existăm,
decât aidoma unei umbre,
ce ar fi fost mai demult decât Vremea,
în Unica Întâmplare Neîntâmplătoare,
care este Conștiința Lui Dumnezeu,
în momentul când și-a dat seama că există,
Universele cu Lumile lor,
despărțind binele de rău,
fericirea de suferință,
pentru a ne crea,
Moartea,
marele salvator al măreței opere divine.

3) Sevrajul seducției

A crede înseamnă înainte de toate a ști că vei muri.

Simboluri sparte-n stelele alcoolice,
ale unui Univers,
lacom, meschin și cinic,
băute de Dumnezeu la masa Creației,
se zbat cu aripile frânte,
pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii,
mâzgălite cu graffiti de Diavol,
în toate culorile curcubeului de vicii,
stoarse din aștrii Amintirilor,
cu degetele razelor,
Iubirilor tremurătoare și profane,
de către sevrajul seducției,
până la ultima picătură,
pentru a nu fi atât de plictisitoare,
aceleași divagații spuse la beție,
de către Demiurg,
despre credința în Iluzia Vieții,
frumusețe și împlinire.

Nu încerca să-ți înțelegi fericirea.

Cum ar arăta Fericirea dacă nu ar exista Moarte?

4) Piepturile depărtărilor

Toate primăverile Cuvintelor,
s-ar topi în gheața zâmbetului,
unei singure Clipe,
de singurătate,
de n-ar fi jugul murdar și greu al Orizontului,
care să ne tragă plini de vise,
spre o nouă zi,
la fel de plumbuită și izolată,
de Dumnezeu Patimilor,
cărora le-am fi căzut din Paradis,
spre a înfrumuseța Infernul,
cu suspinele Împlinirilor mereu nenăscute.

Râuri șovăitoare și meschine de verbe,
și-au înecat subiectele în deșerturile,
Uitării,
dăruite Morții,
ce a mai rămas,
unica făuritoare de Inimi,
aprinse în piepturile depărtărilor de noi înșine.

5) Crimă

Clopote turbate sfâșie carnea vânătă,
a Cerului năpăstuit de Timp,
să fie biciuit de Furtunile Existențiale,
ale Străinului ascuns din fiecare suflet.

Nori măcelăriți cu cruzime,
de seninul rece și neiertător al Crimei,
de a încerca să ne spălăm de Păcatul Originar,
ce ne-a fost dat,
ca să fim mai buni,
decât Dumnezeu cel lacom, criminal și perfid,
care vrea copii cu viermi de mătase,
în ochii scorojiți de cancere,
pentru a-și țese veștmânt de sărbătoare duminicală,
la biserica Deșertăciunii.

6) Libertate ruginită

Libertate ruginită,
mi-e teamă să nu mă înțep în tine,
de tetanosul Existenței.

Moarte subită de caracter,
căzută ca din trăsnet,
pe religia Păcatului.

Vorbe goale fără sens,
erupte din vulcanul Creației,
stau ascunse de Minciună,
tocmai pe altarul Adevărului,
Iluziilor Vieții.

7) Solul Neodihnei

Pași care străbat lacrimi,
lasă urme adânci pe solul Neodihnei,
înecată mai demult decât Vremea,
în oceanul de aripi frânte ale viselor,
care se preling pe obrazul unui Timp,
încătușat să-și caute la nesfârșit,
fiul blestemat și risipitor,
Viitorul.

Ferestre de jar ard privirile Căutărilor,
ce nu-și vor afla niciodată poarta Adevărului,
pentru care am fost făcuți să conștientizăm,
Moartea.

8) Nebunie

Politici oculte,
risipesc lanurile de simțăminte,
în visteriile de gânduri,
din ce în ce mai dezgolite ale sufletelor,
condamnate să se nască,
sub Zodia Sclaviei.

Sfaturi înțelepte,
date Nebuniei care ne pune lațul Iubirii,
la gâturile reci și pline de orori,
ale lăcomiei Banului.

Zorii întunericului,
ceartă neconținut poarta Luminii Divine,
ce era gata să se deschidă sufletelor,
dar nu este lăsată de către legile stricte ale Religiei,
votate în parlamentul Minciunii,
de însăși Creația Lui Dumnezeu.

9) Surâs

Cărămizi de Zile ruinate la mormintele Cerurilor,
cad surd peste cimitirele Iubirii,
în care s-a crezut undeva-cândva,
mai demult decât Eternitatea,
că va reînvia Adevărul Absolut al Împlinirii,
unui Dumnezeu ce pare acum,
al Nimănuî.

Lume de menghină ce strângi cu tărie,
orizonturile sufletelor,
în vârtoarea legămintelor,
care încă mai credeau,
în zborul Urmelor de Plumb,
gata să-şi reconstruiască paşii,
unui Trecut,
ce aparţinea Ploilor de Foc,
unui Surâs sarcastic,
decimat de spoiala cu care Iluzia Vieţii,
a zugrăvit,
Realitatea.

10) La un grătar

La măcelăria Cuvintelor,
din colțul străzii Destinului,
se vând ciolane de fraze stricate,
pulpe de înțelesuri pentru prăjit,
gheare de virgule ce nu stau pe propriile picioare,
numai bune pentru o fiertură cu semne de întrebare,
puse aleatoriu lângă urechile jupuite ale unui Predicat,
care transpiră din toți răunchii,
peste fleicile de Inimi,
aranjate în vitrina cu suflete însângerate,
gata de vânzare,
Scrisorilor de Amor,
ale căror frigidere defecte,
nu le mai pot primi,
pentru a fi ținute ani de zile la fezandat,
ca mai apoi,
gătite drept grătar de Amintiri,
pe rugul aprins al dragostei,
cu garnitură amară de Moarte.

11) Noapți adânci și reci

Toate dramele din noroiul sentimental,
prin care calcă din ce în ce mai apăsător Lumea,
puteau fi puse demult,
pe masa olarului Iubirii,
spre a fi făurite noi oale și surcele,
cimitirelor de pasiuni,
îngropate pe domeniul public al Destinului,
pentru a ridica fruntea încrețită
și ridată de fluviile deznădăjduite,
ale Fericirii,
spre Lumina Divină,
ce ar mai fi rămas,
Străinului din fiecare Inimă.

Rugăciuni pătimase,
ning cu sânii sterpi ai Timpului,
peste streășinile privirilor pierdute,
ale Omenirii,
așezând troiene de flăcări iscoditoare,
peste sângele cadaveric al apusurilor,
ce par a se stinge,
în nopțile adânci și reci ale Morții.

12) Sfinți ascunși

O bătrână de Neliniște,
săracă de Speranțe și murdară de Rătăcirii,
adună creuzetele sparte ale Destinelor,
prin care înotau mai demult decât Vremea,
Iubirile.

Farmece ascunse bântuie privirile scormonitoare,
ale Sfinților ascunși în icoanele Sentimentelor,
aburite de respirația Adevărului Absolut,
atât de rece,
încât a înghețat până și Idealul,
de a ne construi pe fiecare trecătoare a Vieții,
dintre munții Existenței,
câte un altar al Nemuririi,
Cuvântului care ne-a întrupat,
suferința.

13) Sărutul Eternității

Rădăcini sfioase cad în golul țărâniei unor Vise,
ce vor să ademenească Primăvara,
să le viziteze la Azilul Topoarelor,
unde abundă de cheresteaua înlăcrimată a Uitării.

Neguri vârstnice de Amintiri,
abătute și încovoiate,
împletesc garduri de spini în jurul Cimitirului,
înfricoșate ca nu cumva să le fie furat,
și care le mai hrănește din când în când,
cu noi monumente funerare ale Ochilor de Cer,
în care s-au pierdut cândva,
până și cele mai tari și sângeroase,
Cuvinte,
care ne-au întrupat,
Sărutul Eternității,
Străinului din Noi,
ucis în cele din urmă,
de Iluzia Vieții.

14) A emigra

Cântece de rugăciuni vagaboande și meschine,
se scurg repezi și amenințătoare,
peste orologiul sfinților mutilați,
din părul răvășit al Religiilor,
spălându-le fețele încleștate,
ce par a cerși Adevăr,
din icoanele pline de decapitări și crime,
pe care le părăsesc pentru totdeauna,
spre a emigra,
pe carpetele Amourului,
ce păzesc paturile îndrăgostite de Profan,
sau pe mușamalele moderne ale fețelor de masă,
unde mai prind din când în când,
o firimitură din pâinea Fericirii,
sau câte o picătură sau două,
din ciorba fierbinte a Clipelor,
ce pătează costumele impecabile ale Științelor,
prelinse de pe lingurile hămesite de buzele Sorții,
care sorb cu obstinație,
Viața legumelor de Destine,
fierte în sucul propriu,
al Societății de Consum.

15) Farmece surde

Vrăjitoarele pustiului,
din frunzele ruginite ale gândurilor,
ceartă amăgirile basmelor spuse la focul Dragostei,
atunci când jarul privirilor scânteiază,
în miliarde de fantome ale unui singur înțeles,
cu nume de Iubire.

Farmece surde,
ticluiesc Zărilor adormite,
de frigul Deșertăciunii,
care se cuibărește,
încet dar sigur,
pe fiecare petală a înserărilor,
ce par a nu mai cunoaște Zorii Zâmbetelor,
niciodată,
dincolo de Moarte.

16) Hram Funerar

Urme de Paradis,
mai strălucesc în ochii despuiați,
de veșmintele Fericirii.

Aș vrea să mă scufund în adâncurile Cerurilor din ei,
dar simt că mă îneacă măreția genunchilor Iubirii,
de a se îndoi în fața Deșertăciunii,
devenită sfințenie a dorințelor cărnii,
din care au început să se hrănească,
până și sfinții vegetarieni ai Sacralității,
deveniți Profani,
ce tremurau de foame prin Mănăstirile Singurătății,
după ce-L pierduse pe Dumnezeu,
la bordelul Norocului legat,
de vrăjile celor viteji,
de a primi Moartea,
drept,
cea din urmă hrană sufletească,
a Hramului Funerar al Iluziei Vieții,
la răscrucea căruia,
Eternitatea Adevărului Absolut,
ucide Timpul,
iar Neantul devine Împărăția fostei Existențe,
ajunsă acum o simplă filă de Uitare.

17) Aripa de valuri

Instinctele sulițelor sfințesc Moartea,
pe obrajii virgini ai Nemuririi,
ridicând Soarele Îndoielii,
pe Cerul Prăpastiilor,
dintre eternitatea Clipei
și podul palmilor în care ne-am ascuns,
ținându-ne cât mai strâns,
măinile împreunate ale Săruturilor,
arse de seceta,
din sudoarea gândurilor tale,
și verighetele pustiului din mine,
ce par a-și fi pierdut,
degetele mirajelor,
care ne desenau pe nisip,
mariajul divin,
dintre Dumnezeu și Iubire,
aratându-ne trupul Nemuririi,
nesfârțecat de schijele certurilor,
dintre oceanul Viselor și țărmurile regăsirilor,
ce par atât de pierdute,
aripilor de valuri care ne frământă,
frunțile inundate de Moarte,
încât par a se scufunda încet dar sigur,
spre abisurile unui Timp,
care nu ne va mai aparține vreodată.

18) Masa sinistră a sensului Lumii

Solitudine plină de tenebrele lagărelor de idei,
ce încă-și mai doresc,
libertatea de a deveni străzi aglomerate cu Vise,
pietruite de câte o șansă,
ce calcă sfios pe genele jucăușe,
ale unei raze de soare,
din trupul Amintirii,
care suferă de când se știe de insolație.

Stâncile ascuțite ale Viitorului,
sfârtecă carnea Valurilor,
pe țărmurile virgine ale sufletelor,
ce încă nu și-au cunoscut,
nașterea conștientizării Morții,
care le va clădi biserici,
de suspine și remușcări,
cu care se vor hrăni,
Absurdul și Deșertăciunea,
fără a mai lăsa nici măcar o firimitură,
în urma lor,
pe masa sinistră,
a sensului acestei Lumi.

19) Cârțițe

Reproșuri ambalate în cutii de lene,
așezate pe stativele încruntării,
roiesc pe genele aprinse ale deochiurilor,
unei lumi a cărei busolă nu arată niciodată,
Liniștea.

Cârțițe obscure, nervoase și anevoioase,
ce vor elitism,
sapă cu aplomb prin plumbul pașilor,
care merg sfidător de greu,
spre Moarte.

Altare de mirodenn ale plăcerilor,
fumează prin covrigii câinilor maidanezi ai politicii,
ținută în coada concurenței,
ca să te îmbie la crimă.

20) Timp năuc

Muşcate zurlii,
stau gata să se repeadă prin colţii Timpului,
la mâna întinsă de Soartă,
Vieţii,
plină de cicatrici,
mai bătrâne decât Vremea Compromisurilor,
ce încă muşcă cu nesaţ,
Societatea de Consum.

Roiuri de albine ale Amintirilor,
înţepă privirea Zilei,
care nu poate să zărească,
faţa Timpului năuc,
ce tocmai îşi amanetase,
Viitorul,
unor Clipe prostituate ale Moralei.

21) Vise cu mânuși

Pustiuri de patimi,
învinețesc ochii prăfuiți,
ai țărâniei în care s-a întrupat,
Cuvântul Facerii.

Visele cu mânuși,
își irolesc truda nesățioasă a Deșertăciunii,
oftând amarnic,
după un singur semn de la Dumnezeuul Adevărului,
ce pare prea ocupat cu Minciuna Existenței,
încât lasă în voia Sorții,
toate bunele și relele Vieții.

22) Calea Supliciilor

Oare de ce iubește Dumnezeu mai mult,
lacrimele crocodililor decât pe cele ale oamenilor?

În care gară a tras trenul Nemuririi, iar călătorii Destinului
au refuzat să călătorească cu el?

Câtă singurătate îi mai rămâne Morții în urma Vieții?

De ce Crima este privită cu dispreț, iar Morala Crimei cu
admirație?

Unde și-a croit Lumea masca zâmbitoare ce-i ascunde
Calea Supliciilor?
Nu la atelierul Infernului din oameni?

23) Sărbătoare

La fabrica de renovat Vieți,
este sărbătoarea Adevărurilor,
în cinstea cărora,
se spoiesc cu var pereții scorojiți ai Speranțelor,
pentru a nu le fi văzute oftaturile.

Ușile Împlinirilor sunt lăcuite cu Iluziile Vieții,
ferestrele pasiunilor,
cu toate că sunt crăpate pe alocuri,
se spală de zor,
pentru a lăsa lumina Vieții,
să desăvârșească cât mai strălucitor calea spre Moarte.

Mobilierul cam învechit al Religiei,
este reparat de meșterii destoinici ai Moralei,
în timp ce pe tavan,
își face apariția o molie destoinică a Înțelepciunii,
care este ucisă pe loc,
pentru a nu roade veșmintele scumpe ale Clipei,
ce nu acceptă nici în ruptul capului să se supună,
Fericirii,
ascunse în buzunarul rupt de păcate,
al Timpului.

24) Școala Patimilor

La școala Patimilor,
se învață pe rupte Nesăbuița.

Sunt scoși la tabla neagră și înstelată a Universului băuturii,
toți elevii silitori ai Iluziilor Vieții,
spre a fi întrebați,
ce anume au învățat din beția Uitării?

Cu toții răspund într-un cor al rămășițelor pământești:
Moartea!

Ca pe urmă să se reîntoarcă fiecare în banca propriului
mormânt,
care se numește Viață.

25) Săraci cu duhul

Scorul Inimilor,
nu poate fi egalat niciodată de Fapte.

Între Viață și Moarte,
există doar necesitatea Vieții de a se raporta la Moarte,
și a Morții de a se hrăni cu Viață.

Riscul,
este cea mai mare minciună,
pe care o poate spune Soarta.

De ce mai există psihoză în Iluzia Vieții?

Cât de săraci cu duhul sunt cei care cred în Înțelepciune,
și cât de săracă este Înțelepciunea,
ce sălășluiește în duhul celor care cred?

26) Respirația Viselor

Câtă importanță să-și fi dat Moartea atunci când a realizat
că este mama adevăratei Libertăți?

Nu poți ucide Timpul fără să-i furi Clipa Eternității.

Într-o luptă a Vieții adevăratul învingător este Existența
Morții.

Cât de sadic să fi fost Dumnezeu când a decis Liberul
Arbitru într-o lume a necesităților?

Căror aripi le datorăm respirația Viselor dacă nu celor ale
Păcatului Originar?

27) Bordelul Moralei

Suntem pietre de moară,
agățate de gâtul Întrebărilor,
spre a fi aruncate în râul învolburat al Cunoașterii,
unde ne scufundăm cu fiecare bătaie de Inimă,
Destinele înecate și abătute ale Experiențelor,
spre a fi de folos Morții,
care cerne cernită,
fiecare bob de gândire,
spre a plămădi,
pâinea mult visată de Absurdul Vieții,
pe care a denumit-o ca fiind Fericire,
pe masa plină de ciudățenii a Libertății,
doborâtă de prea multe griji,
cu privire la deschiderea Bordelului Moralei,
devenit peste noapte,
Religie.

28) La cutia milei

E aglomerație mare la cutia milei,
unde sufletele cerșesc îndurare,
Celui puternic în sadism,
și înțelept în schingiuirea,
Străinului din noi înșine,
unicul ce pare să ne înțeleagă,
când realizăm că Păcatul Originar,
ne-a fost dat spre necinste și dizgrație,
de cel ce știa dinainte ce va fi,
putând face ca totul să lipsească,
de la Început,
atunci când s-a născut hrana Morții,
devenită Viață?

29) Scâncet

Caii Speranțelor,
liberi de corvoada Destinului,
aleargă printre stelele bahice,
ale unui Dumnezeu,
atât de abătut de propriile păcate ale Creației,
încât au apărut bisericile neputinței,
ca ciupercile Întrebărilor,
după ploaia amară a Religiei,
ce a reușit să pârjolească,
până și țărâna Conștientizării,
în care s-a întrupat Cuvântul Facerii,
de bine,
ce pare a fi însemnat,
o mare și grea înjurătură de mamă,
aruncată de la Începuturi,
pe pereții plini de igrasie ale Gândurilor,
care se luptă neconținut cu impulsul sinuciderii,
văzând câte pahare de agheasmă sentimentală,
mir al instinctului și tămâie de farmece,
se sparg întruna,
sub tălpile însângerate ale Clipelor,
tăiate în cioburile lor,
înlăturând până și cel mai mic scâncet,
al Păcatului de a iubi.

30) Clovni de Adevăruri

Și-am arat miriștea Orizontului,
cu buzele privirii Eternității,
din zâmbetul amar al Clovnilor de Adevăruri,
spuse ștregărește,
apusului însângerat,
din Inima care ne-a bătut Universul,
în loc să bată pentru noi.

Crizanteme otrăvite de imagini,
străjuiesc mormintele Promisiunilor,
cu care ne înveleam Viitorul,
răcit de gerul strașnic din iarna Cuvintelor,
care ningeau peste Zilele noastre,
acoperindu-le cu uitare.

31) Cod de înmatriculare

Ochii orbi ai sfinților ce par ai nimănu,
pe jumătate șterși de Vremea Vremurilor,
încremenesc zidurile ridicate,
de Adevărul Absolut,
și Minciuna Absolută,
care se premiază prin rotație,
la Școala Iluziei Vieții,
unde fiecare devine celălalt,
prea de fiecare dată,
în trupul unui calendar al nimănu,
unde sărbătorile devin banalitate,
alături de săptămânile obișnuite,
doar niște numere false,
înscrise în codul de înmatriculare,
al Morții.

32) Crucea Orizonturilor

În spatele fiecărei stele stă Focul,
născător de lacrimi și simțiri,
mistuitor alean ce arde Viața,
pe căile prăfuite ale galaxiilor de întrebări,
unele mai reci,
provenite din gheața Întâmplărilor,
altele mai fierbinți,
ce tocmai aburesc ceașca aprinsă,
de dorul unor pași,
ce nu vor mai călca niciodată,
pragul privirilor,
ce par răstignite pe crucea Orizonturilor,
atâtor zile de singurătate,
unde fiecare Clipă cade surd,
spărgându-și eternitatea,
pe cimentul rece al Realității.

33) Vântul Deșertăciunii

Pași de piatră seacă,
șlefuiți în Cimitirul Creației,
spre a deveni cavouri de lux,
ale unor demnitari escroci,
din paginile bibliilor,
ce-i denumesc sfinți,
se îndreaptă tăcuți,
gârboviți de singurătate,
abia respirând,
către mult promisa Lume de Apoi.

Urme de nori,
cad adânc în prăpastiile cerului,
din sufletele Viselor,
aducând ploaia străinului din ele,
transformată într-un uragan al dezrădăcinării,
a ceea ce trebuia să devenim,
și ce suntem de fapt,
în catedrala unde șuieră cu nesaț,
Vântul Deșertăciunii.

34) Mâna unui Destin

Ruguri aprinse de mătăanii,
slujesc la porțile Libertății,
de a fi demni,
să ne dorim,
Moartea.

Pensule grațioase de Legi,
zugrăvesc pereții Gândurilor,
cu noi lozinci sentimentale,
clișee ale Absurdului,
spre a ne simți fericiți,
în lumea Deșertăciunii.

Lacrimi secate de Adevăr,
se preling pe Nisipul spulberat,
de Vânturile Nimicniciei,
care a uitat mai demult decât Vremea,
că s-ar fi aflat într-o clepsidră,
ce a fost spartă,
de mâna unui Destin,
al Nimănu.

35) Casa de marcat

Zori congelați,
spre a fi vânduți unei Zile,
puse pe căpătuială,
să devoreze cât mai multe suflete,
la raionul unde mereu se pune marfă proaspătă,
cu nume de,
Moarte.

Culturiști habotnici ai Dezolării,
umplu rafturile Amăgirilor,
cu carnea dezosată a Iluziei Vieții,
arătând mușchii disprețuitori ai Deșertăciunii,
tocmai la casa de marcat,
Vieți.

36) Bătrâna Cucuvea

Ne rezemăm,
pe lanțurile otrăvite ale Necesităților,
strivite de podelele privirilor în gol,
pe care le călcăm,
în picioarele de lut ale Cunoașterii,
deseori,
crezând că suntem atât de împliniți,
încât putem umple cu prea plinul nostru,
întregul corp ciuruit al Iluziei Vieții,
care pare a se scurge neconținut,
în oceanul plin de regrete,
al Morții.

Doar Bătrâna Cucuvea a Speranței,
ne mai poate da ora exactă,
a Timpului ce a trecut atât de demult,
încât și-a pierdut întregul prezent și viitor,
în ghiocul părăsit al Singurătății.

37) Nădejde

Vraja încremenită,
dată cu limbă de foc,
de către Moarte,
să ne ardă cât mai profund,
Cuvântul în care ne ascundem Cunoașterea,
ce ne-a devenit casă și masă,
a Marilor Tăceri,
veșminte pe care le purtăm,
întreaga Viață,
spre a nu deveni goi și abătuți,
în Clipa cea din urmă a Nădejdi,
din globul de cristal al Țărâni,
unde ne-am întrupat,
spre a deveni un Absurd de Lume,
numai bun de consumat,
de către Cimitirele Creației.

38) La preț de chilipir

Miracolele Adevărului Absolut,
se vând,
la orice băcănie a Destinului,
pe bandă rulantă,
cu mențiunea,
că nu pot fi fabricate decât de Moarte,
deoarece,
este unica,
care deține patentul acestei mărci,
atât de căutate de către Vise.

În schimb,
puteți găsi nepăsări,
suferințe, minciuni,
deșertăcini, crime,
toate produse din belșug,
de Iluzia Vieții,
și încă la preț de chilipir,
pe taraba inconfundabilă,
a Destinului.

39) Dumnezeu Nimănu

Petalele sufletelor crinilor mutilați,
de lupta dintre Iluziile Realităților,
din Societatea de Consum Speranțe Deșarte,
încă mai miros a Discriminare,
în și de,
masă,
fără față,
anonimă,
dar cu tacâmuri,
poleite cu Vorbe Goale,
pornografice și infantile,
ale Adevărului crud,
al Morții,
pe care să-și așeze coatele hulpave,
fără nici un discernământ,
gata să se înfrupte cu noi Păcate Originare,
Dumnezeul Nimănu.

40) În van

Trunchiuri de veșminte goale,
ale unor Cuvinte neînțelese,
putrezesc la morga Toamnei,
sufletului tău primăvărat.

Aripi uscate și stoarse de Așteptări,
miros și acum a naftalină,
atât de bine au fost conservate,
de Timpul neiertător,
al Pierderii.

Zugravi veseli și muncitori de Sentimente,
ne colorează de zor trăirile,
tot mai cernite,
după Clipele Eternităților irosite,
în van.

41) Rădăcină amară

Imagini ce par șterse din albumul Lui Dumnezeu,
ard picioarele desculțe ale Amintirilor,
unde eram o Eternitate,
de ferestre deschise către Lumina Divină,
ce părea că izvorăște,
din trunchiurile Inimilor,
ce-și divinizau,
cerurile senine ale Focului Sacru,
care ne aprindea săruturile,
cu respirația Serafimilor Fericirii,
din fiecare moment,
al Paradisului,
înveșmântat în marele Cuvânt al Iubirii,
devenit acum,
rădăcina amară cu care ne hrănim,
la masa Prezentului,
Moartea,
de noi înșine.

42) Crucile oaselor

Vise deșarte,
ning,
peste întinderea necuprinsă a Iluziei Vieții.

Marile Tăceri surde ale Orizontului Regăsirii,
retează orice urmă de Suflet,
pe care oricât l-aș căuta,
în tolba cu răvașe a Destinului,
nu-l voi mai regăsi niciodată,
fiind ars pe rugul Întâmplării Întâmplătoare,
prin care Dumnezeu ne-a făurit Lumea,
cu miros de Clipe incinerate,
de morgă a Eternității,
de carne putredă a Fericirii,
unde să ne învățăm lecția dureroasă,
a coroanelor cu spini de Incertitudine,
așezate cât mai la modă,
pe crucile oaselor ce ne îmbracă trupurile,
crucificate de atât de multă,
Iluzie a Vieții,
care nu ne va lăsa niciodată,
să ne înțelegem cu adevărat menirea,
propriei noastre Deșertăciuni.

43) Zi de salariu

La abatorul Existenței,
e zi de salariu,
și toate Conștientizările își cer banii,
stând la rând în fața casieriei Faptelor,
așteptând să fie servite de Moarte,
cu te miri ce nimicuri,
din care nu-și vor putea duce traiul,
nici până la următoarea leafă de Înțeleșuri,
după ce au muncit conștiincioase,
punând capăt Zilelor,
ce par a nu fi văzut niciodată,
Lumina Adevărului,
printre zăbrelele întunecate,
ale Iluziei Vieții.

44) Fără acoperiș și fundație

Cascade de răfuielei,
curg asurzitor la urechile surde ale Existenței,
troienind sălbatic,
sufletul Cuvântului,
ce a devenit casa unui întreg Univers,
fără acoperiș și fundație,
doar cu ziduri de Întrebări,
ce par a fi puse spre a ne despărți,
de trupurile Înțelesurilor,
spre care am fi tins,
însetați de Libertatea Adevărului,
îneecat demult în propriile noastre înghițituri,
ale Deșertăciunii,
care ne-a astâmpărat setea,
propriilor Iluzii ale Vieții,
lăsându-ne mai însingurați decât am fi fost,
în Moartea de unde am venit
și unde ne vom reîntoarce,
la fel de goi.

45) Conștiințe de Scrum

Perdele de fum ale Privirilor,
încătușate de strigătele infernale,
ale Marilor Tăceri,
hrănesc Conștiințele de Scrum,
ce ard în furnalele Existenței.

Oratori astmatici ai Șanselor,
propovăduiesc cu minuțiozitate de ceasornic,
fiecare Clipă care ne apropie,
de izbăvitoarea Moarte.

Greieri ce n-au cântat în viața lor aria Fericirii,
fredonează cu nesaț Visele Neîmplinite,
pe aleile pustiite de dorul ochilor Amintirii,
a căror vrajă,
a stat în sufletul Despărțirii.

46) Chiverniseală

Colții de foc ai rânjetului avar,
din colțul gurii meschine,
a Prostituției Cuvântului Facerii,
sufocă până și barierele Banilor,
meniți să ne învețe,
dulceața Morții,
atunci când ne lipsesc,
din buzunarele rupte ale Zilelor,
ce-au învățat să piardă,
încă din cele mai ascunse gene ale Timpului,
care le-a hărăzit,
mantaua plină de suspine,
ale anotimpurilor de patimi,
răpuse de ambiția isterică a Sinuciderii,
care se crede mai presus,
de orice lege,
a Chiverniselii,
iscodită de un Creator scormonitor,
în noroiul din albia Clipelor,
ce par a se scurge spre oceanul Dezolării.

47) Carusele de Patimi

Astrologi înlăcrimați,
de basmele Zodiilor pierdute,
la licitația Absurdului,
acestei Existențe,
fără de noroc.

Carusele de Patimi,
se învârt ademenitoare,
peste Marile Tăceri,
ale Iubirilor împlinite,
prin Moarte.

Spălătorii de creiere,
servesc meniurile amare,
ale promisiunilor neonorate,
de a ne avea pacea și liniștea,
oricât de murdare,
la căpătâiul propriului nostru,
cimitir de Speranțe.

48) Destinele Marilor Singurătăți

Coarde de pian aruncate,
la coșurile de gunoi,
ale notelor muzicale ce aparțin Absurdului,
înlocuiesc funiile spânzurătorilor,
de Clipe Disperate,
ce imploră Destinele Marilor Singurătăți,
să le păzească liniștea propriilor furtuni ucigătoare,
uragane de Pasiuni,
ce par a nu-și mai regăsi,
țărnițele sufletelor de care să se lovească,
împreunând oceanul ochilor tăi nesfârșiți,
cu stâncile la care ne-am închinat Întrebările,
unui Sărut,
ce-și căuta febril Iubirea predestinată,
Adevărului Absolut,
incendiat de Timp,
pe rugul Amintirii,
ce a îmbătrânit pe patul Uitării,
descompus de către Depărtările,
fără de sfârșit ale Morții,
din noi.

49) Ard Zorii

Câți nori să mai plătească Cerul privirii,
până când va crește Floarea Zâmbetului,
în glastra Iubirii?

Ruguri de rouă ard Zorii,
ridicând ceața Viselor,
către spațiile nesfârșite ale Împlinirii,
din trupul încă necopt al Speranței.

Zodii ale Inimilor,
ning cu flori de meri,
peste primăverile unei Întâlniri,
binecuvântată de însăși,
Marele Destin al Lui Dumnezeu,
ce ne-a aflat Eternitatea Clipei,
care ne-a devenit,
Totul,
pentru totdeauna,
rătăcirilor noastre regăsite,
în Sacralitatea Adevărului Absolut.

50) La capăt de hotar

Lacrimă de iască,
lume a Disperării,
crești Moartea,
la sânul matern al Nașterilor.

Snop de grâu al Remușcărilor,
stropit din belșug cu ploi de foc,
pentru a coace pâinea otrăvită a Iluziei Vieții,
care ne este servită drept Sens al Existenței,
aștepți tăcut la capăt de hotar al Deșertăciunii,
Religia.

Marile Tăceri,
ne împing către nesfârșitul Întrebărilor,
cărora le răspunde liniștită și previzibilă,
Moartea.

51) Candele aprinse

Veșminte de vânt îmbracă țărâna Cuvintelor,
spuse gândurilor surde,
în muțenia unei Lumi,
a compromisurilor răsărite din norii unui Cer,
înstrăinat de propriul său orizont,
de frământări.

Candele aprinse,
sfînților fără de Dumnezeu,
ard mocnind Existența,
pe rugul ce n-a cunoscut niciodată,
adevărul Focului Sacru al Iubirii,
ce mistuie fiecare oblon al sufletului,
născând ferestre de Lumină Divină,
atât de departe în fiecare dintre noi,
încât realizăm că suntem mai mult,
decât măreția întregului Univers,
atunci când iubim.

52) Viori ce sfâșie carnea

Drumuri înfundate,
cad pradă Toamnelor,
din frunzele Adevărilor,
ce ruginesc la picioarele,
descompuse ale Timpului,
părintele ștergerii de pe tabla neagră a Morții,
a tuturor celor văzute și nevăzute,
știute și neștiute,
a fi binecuvântate,
de Simțire.

Viori ce sfâșie carnea Muzicilor,
cântă ariile sfârșitului de lume,
stând neascultate de nimeni,
în paradisurile efemere ale Iluziei Vieții,
gata să creadă în propria ei realitate,
de vrajă legată cu rădăcinile Credinței,
funii de plumb la gâtul Înțelepciunii,
unor catedrale ale Deșertăciunii,
pline de pașii care mai cred în unicul Adevăr,
care este Moartea.

53) Țeluri împlinite

Psalmii furturilor de sine,
sunt intonați în altarele Cotidianului,
pentru a ne dezvălui,
capcanele întinse de Clipă, Zilei.

Lasouri ce par încremenite,
stau aruncate de sfinții părinți,
bisericilor din fiecare dintre noi,
ce par a nu fi fost călcate niciodată,
de Dumnezeu.

Adevăruri ce aleargă încremenite,
după țelurile împlinite ale Iluziilor Vieții,
își caută cu înfrigurare consoartele,
cu nume de Minciuni,
la rubrica falsă de matrimoniale,
din ziarele Dezolării,
la care este abonată negreșit,
Existența coșmarurilor,
din turnurile de fildeș,
ale Liberului Arbitru.

54) Infantil și cinic

Lanțurile Absurdului,
atârnă grele și nepăsătoare,
de urmele Cuvintelor,
în care credeam că ne vom găsi Mântuirea,
ce părea dezlegată de Voința crucificată,
în Paradisul mult promis,
al Ochilor de Cer,
în care să ne pierdem până și dorințele,
de a ne mai spăla vreodată de Păcatele Originare,
ale unui început de Lume,
infantil și cinic,
pentru care am fost,
moneda de răscumpărare,
a tuturor ororilor și greșelilor,
comise de adulterinul Dumnezeu,
înscris pe condica de zi,
de la Bordelul Existenței,
în care ne-am născut,
copiii vinovați,
ai Universului Sadic al Suferinței,
nerecunoscuți de nimeni.

55) Gheare de oțel

Florile spinilor,
sunt așezate cu nesaț,
la coroana însângerată a Viitorului,
unei Lumi a cărnii,
vândute cu o mulțime de taxe dumnezeiești,
Plăcerii masochiste de a fi elite,
într-o Societate de Consum,
Vanitate.

Gheare de oțel,
inoxidabil firește,
sfâșie cu strășnicie zadarnicele Vise,
demolând întreaga casă a Împlinirii,
pentru a fi construit cavoul de lux al Nimicniciei,
din care ne-am adăpat întreaga existență,
calea spre Moarte.

56) Ședințe interminabile

Ruine de metafore,
împânzesc scheletele Pământului,
revocat de Zodiile celeste ale Confruntărilor,
din funcția de dătător de Viață,
în aceea de făuritor al Morții.

Ședințe interminabile,
țin sfinții părinți ai Dezastrelor,
în bisericile trudite,
de Singurătățile Marilor Tăceri,
unde cucuvelele altarelor,
par a-și cânta prohodul,
dedicat cu abnegație,
Viitorului.

57) Umbre stranii

E rost de Cimitire prin Cuvinte,
pe taraba disprețului unei Lumi,
a Morții.

Fraze funebre,
plutesc pe râul fără de întoarcere,
al Eternității.

Lumânări aprinse de Răspunsuri fără Întrebări,
țin umbrele stranii ale sufletelor,
prea departe de Focul Sacru al regăsirii de sine.

Oricâte căi ar exista pe fețele ridate ale Viselor,
tot una singură o vom urma,
devenindu-ne Trecut.

58) Ar putea fi Predestinare

Risipite sunt căile Deșertăciunii,
de a ne numi un Dumnezeu,
care să ne semene,
mai mult decât ne semănăm noi înșine,
în oglinzile paralele,
ciobite și prăfuite ale Existenței,
în adâncurile căroră,
abia ne distingem fețele de masă,
ale coatelor de Iluzii ale Vieții,
realizând nesfârșirea întrebărilor,
care nu pot stăvili ecourile surde și plumbuite,
ale conștientizării că suntem,
tot ceea ce nu putem înțelege,
că ar putea să fie,
Predestinarea.

59) Neant izbăvitor al Morții

Aripi de vânt deschise către Vise,
plutesc încrezătoare,
peste sufletele furtunilor din Marile Tăceri,
în care ne-am pierdut respirațiile Cuvintelor,
ce-aveau să se nască,
din Neantul izbăvitor al Morții,
a cărui umbră pare a fi Viața.

Valuri verzi de grâne,
se sparg de țărmurile drumurilor,
unui Destin naufragiat,
în viitoarea pâine amară,
a Existenței,
coborâtă din turnul de fildeș al dreptății,
pe strada plină de igrazie,
unde domnește tristul Adevăr,
al Disperării,
dat cu camătă Viitorului,
atât de sărac,
încât a ajuns să se hrănească,
până și cu propriul său Trecut imatur.

60) Babilon

Corbii mănăstirilor,
se rotesc amenințători,
peste sicriile de plumb ale Înțelepciunii,
încercând să sfâșie cu ciocurile de oțel,
cadavrele Răspunsurilor,
ucise pentru sacrilegiul,
de a-și ține Întrebările ascunse,
de ochii profani ai Credinței,
în clopotele de aur ale Babilonului,
ce încă mai dăngăne prin sufletele noastre,
solitar și trist,
adunând,
inimile fără noimă,
ale Amintirilor,
putrezite la poarta Uitării,
ce pare ferecată pentru totdeauna,
de Moarte.

61) De ce plătim atât de scump

E atâta Cer în pașii Destinului tău,
încât toate corăbiile Speranțelor,
par a-mi merge doar sprijinindu-mă pe ei.

Ce surde pot fi Marile Tăceri ale sângelui,
ce-mi zvâcnește la tâmpilele Dorului,
ofilind floarea Surâsului pe care l-am pierdut?

De ce plătim atât de scump,
fiecare Clipă răvășită și irosită la margine de încredere,
încât nu ne-o mai putem permite niciodată?

62) Cugetele păpușilor vii

Cascade de imagini,
cad în neantul amenințător al Necunoașterii,
flori de foc ale simțirii,
sunt mistuite de gerul întunecos și impersonal,
al desfătării divine,
abătută asupra unor sfinți traseiști,
 prea ocupați cu sforăriile trase clopotelor,
din cugetele păpușilor vii,
din infernul cu nume de Lume,
care ne-a fost dat,
pentru a-l duce mai departe,
viu și nevătămat,
pentru a fi scut și pavăză de tortură,
urmașilor urmașilor, noștri,
până dincolo de Moarte,
dacă s-ar putea.

63) Recolta Lui Dumnezeu

Ce poate recolta Dumnezeu din Creația Sa?

Vorbe goale,
priviri pierdute,

pași ai nimănui ce merg neștiind încotro?

Voci surde care-și strigă disperate Marile Tăceri?

Iluzii ale Vieții cât cuprinde?

multe Patimi dar și mai multe Deșertăciuni?

Amintiri șterse pe țărături de Dor?

Valuri de suferințe ce bântuie neîncetat,
stâncile abrupte și ascuțite ale sufletelor,
sulițe în care se înfig Libertățile,
spre a muri demne de o Lume infernală,
făurită după gustul și chipul,
Marelui Creator și Unic Întâmplător.

64) Ocean de Foc

Crengile deocheate ale generațiilor,
se succed amenințătoare,
spre prăpastia genetică,
a Destinului,
alienat și aliat ereditar,
al unui Dumnezeu,
care înainte de a crea Lumea,
trebuia să-i facă un spital de psihiatrie,
în care să încapă,
cu toate toanele și verbele ei,
scoase la mezat în fața spânzurătorii,
Purității, Trăinicieii și Iubirii,
pe care Cineva le-a vrut moarte,
încă din fașa Începutului,
acestui Ocean de Foc al Conștientizării,
care ne arde neîncetat pe rugul Iluziei Vieții,
din ce în ce mai secat,
de lacrima izbăvitoare a Morții.

65) Fără umbrelă

Plouă cu noroi în fiecare suflet,
din norii înlăcrimați ai Supliciilor,
care ne ȣes lumina obscură a Deznădejzii,
pe căile desfundate ale Credinȣei.

Crucificați,
prea mulți crucificați,
pentru crucile din ce în ce mai împutinate,
cad sanctificați,
sacrificați,
pe altarele reci și inerte ale Crimei,
de a exista fericiți,
chiar și sub oblăduirea,
Păcatului Originar,
atât de binefăcător,
cum ne-ar spune Dumnezeu,
cu gloata Lui de Sfinți Părinți,
încât putem ridica frunȣile bunăstării,
către văzduhul insipid și incolor al Cunoașterii,
fără umbrelă.

Mai crede cineva?

66) La crematoriu

Mirosul din carnea Amintirilor arse,
se vinde la suprapreț,
la Morga Crematoriului de Fericire,
unde fiecare palmă de fum contează,
odată ce este dată Deșertăciunii,
de a ne trăi Iluzia Vieții,
din plin.

Sicrie pline cu Tandrețuri,
Săruturi, Promisiuni, Eternități,
sunt duse direct în capela Uitării,
unde rudele aparținătoare,
mai pot spune o ultimă rugăciune,
înainte de a fi incinerate,
dar a căror Cenușă grea,
de plumb topit,
se va scurge,
în formele apetisante ale Viitorului,
pentru a crea generația,
gloanțelor oarbe de mâine,
ce va ucide cu același nesaț și aplomb,
Adevărul Absolut al Eternității unei Clipe.

67) La Ceasornicarul Unic și Întâmplător

Ceasuri care și-au pierdut orele trăirilor,
minutele Dorințelor,
secunde de Clipelor,
par străine de ele însele,
în vitrina prăfuită de stele moarte,
ale Ceasornicarului Unic și Întâmplător,
care se numește Dumnezeu,
pe toate limbile arătătoare,
care nu-și vor mai gusta niciodată,
numerele magice care ne arătau momentele,
aranjate militărește într-un cerc,
spre a se roti odată cu Timpul,
în hora Existenței,
unei catedrale a Destinului,
părăsită și ruinată,
până și de spinii Păcatului Originar.

68) Înger luptător

Instinctele animalice ale Zilei,
deseori superioare Cunoaşterii,
nu pot premedita Moartea,
decât dacă-i gustă,
carnea topită de orice Împotriviri,
care s-ar mai putea zbate,
în laţul vreunei Înţelepciuni,
a Conştiinţei,
prin care am putea fi numiţi Oameni,
ce conştientizăm Crima,
de a lupta împotriva naturii,
propriului suflet,
al cărui chip şi asemănare,
pretindem a fi un Dumnezeu,
care şi-ar fi pierdut Animalul din Sine,
devenind Înger luptător,
pe meterezele Justiţiei Divine,
ale Infernului,
declarat Paradis al Lumii,
printr-o simplă mutare de pioni,
pe masa de şah a Minciunii Absolute,
devenită peste noapte,
Adevărul Suprem al Religiilor.

69) Șuvoaie de dinți

Plouă tomnatic,
cu inimi asurzite de Marile Tăceri,
spălând ferestrele zăbrelete ale Amintirilor.

Șuvoaie de dinți,
ce-au rupt cândva pâinea nedospită a Patimilor,
curg asurzitor,
spre Cimitirul Oceanului Eternității,
pe care încă mai plutesc,
Cuvintele naufragiate ale Clipelor,
fără nici o țintă,
pierdute printre ecouri pustiite de Vreme,
fără nici un port,
unde să-și poată pune catargele frunților,
pe o pernă de Vise,
fără de mine,
mă îndrept spre Moarte,
unica cale dreaptă a Lumii,
Iluziilor Vieții.

70) Marile Tăceri și Însingurări

Răsărituri multicolore de pasiuni,
igrasii ale Ființei,
ce încă mai crede în perfecțiunea,
Demiurgului vagabond,
lacom și laș,
care ne-a zămislit,
întreaga gamă de boli,
de fărădelegi și de Păcate,
ce puteau fi aruncate,
coșului de gunoi al Universului,
înainte de Creație,
dezvelind astfel statuia unei Lumi,
fără nici o vină de a exista,
sub un soare care i-ar fi fost oricum impus,
de către Destin,
la fel ca și acum.

Marele Creator și Unic Întâmplător,
a preferat Păcatul Originar,
fiindcă altfel n-ar mai fi deținut Controlul,
asupra Marilor Tăceri și Însingurări,
din sufletele noastre.

71) În mod ticălos

Transpirațiile nocturne ale Superstițiilor,
par a-și fi găsit Suspiciunile,
în ochii fosforescenți ai pisicilor Speranței,
noctambule și scormonitoare,
din Visele fără de Șanse,
date unor Zori,
ai promiscuității aceluiași Dumnezeu,
la fel de fad și de insipid,
precum este Viitorul fără nici un sens,
înaintea Morții.

Doar șoarecii ratați ai Soartei,
mai rod pe ici colo,
câte o firimitură de Iluzie a Vieții,
pe care stă pusă eticheta mincinoasă,
a Liberului Arbitru,
care trage la gramaj mai mult,
de aceea au mai fost adăugate pe ascuns,
în mod mârșav,
ticălos,
și câteva ingrediente,
cum ar fi Frumusețea, Forța, Adevărul,
care dau cele mai cumplite boli spirituale,
în astfel de combinații,
fiindcă nici una dintre ele,
nu pot fi consumate fără de conținut,
precum Iluziile Vieții.

72) Noroiul Cuvintelor

Spinii necruțători ai Sentimentelor,
ne otrăvesc rădăcinile,
prin care ne respirăm țărâna întrupării,
adesea insultată și repudiată,
neputând înțelege,
cum ne transformă Gândurile,
în Noroiul unor Cuvinte,
obsecene și pline de invective,
pe care nimeni,
nu le-a putut înțelege vreodată,
devenind o injurie la adresa Existenței,
atâta vreme cât susține sus și tare,
că Dumnezeu,
s-a clădit la începuturile Ființei,
din ele,
făurindu-le icoane,
în cele mai luxoase catedrale,
ale Marilor Tăceri,
ascunse în Moartea din noi.

73) Orizonturi ademenite

Roți de Sensuri,
ne învârtesc Lumea după bunul plac,
al spițelor de Născociri,
care ne aranjează războaiele și păcile,
după cum bate vântul Nimicniciei,
care este prima cărămidă a Creației.

Orizonturi ademenite,
de un Viitor al Nimănui,
stau să cadă surd,
peste deșerturile trupurilor de Dorințe,
pe care le adresăm,
Iluzoriului Liber Arbitru al Vieții,
a cărui comoară,
am descoperit a fi, Moartea.

74) Vina de a Exista

La pas cu Absurdul,
am pornit într-o călătorie,
a genelor Deșertăciunii,
spre a ne întrupa în Minciuna,
Facerii Lumii,
care ne costă prețul plătit Morții.

Lupii Anilor,
aleargă hămesiți în haite de Destine,
atacând tot ce iese în calea Vieții,
mai puțin truda necesităților zilnice,
prin care ne spălăm în taină,
de Păcatul de a-L Cunoaște pe Dumnezeu,
înainte și după Vina de a Exista.

75) Pentru ce și pentru cine?

De ce Moartea,
ne încătușează Destinul încă de la naștere,
stăpânindu-ne fiecare Clipă,
pe care o ucide cu cinism sau izbăvire?

Câte stele să fi numărat Amintirea,
până când a decis să se ascundă,
tocmai într-una căzătoare din sufletul Eternității?

Care pași au fost primii ce-au călcat Fericirea Nemuririi,
dacă nu cei ai Iluzoriului Liber Arbitru?

Și toate astea,
pentru ce și pentru cine?

76) Neant surd și rece

Cutremure sentimentale,
amețesc tulpinile firave,
ale Întrebărilor,
izvorâte din lacul fără margini,
al lacrimilor uscate,
de Marile Tăceri,
ce n-au început și nici sfârșit,
decât Neantul surd și rece,
al unui Cuvânt,
pe care Dumnezeu,
pare a fi uitat să-L pronunțe,
cu adevărat,
la Masa Facerii,
și se numea Iubire.

Astfel Libertatea a devenit,
dorință de Eliberare,
Fericirea,
un țel de neatins adeseori,
iar Liberul Arbitru,
privirea ascunsă și de nepătruns,
a Iluziei Vieții.

77) Emanciparea Istoriilor

Zorii pustiiți,
săraci și prigoniți,
de ticăloșiile Umbrei Instinctului,
care ne dă suflu de Viață,
pe teritoriile de Clipe însângerate,
ale Morții,
ning cu resentimentele cernite,
ale Ploilor de Foc,
incendiindu-ne sufletele,
pe rugurile aprinse de Cunoaștere,
Predestinării,
unei Conștiințe a Iluziei Vieții,
scrobită la manșetele pe care le poartă,
atunci când ne tranșează carnea Zilelor,
la Abatorul Realității,
pentru a ne hrăni,
Necesitatea de a Trudi,
în continuare,
pe ogoarele pline de buruieni,
ale Istoriilor,
scrise pe paginile de foc,
ale Crimei și Furtului,
Minciunii și Subjugării,
ce vor să se emancipeze.

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES

SORIN CERIN THE GREAT SILENCES